Consecinţa umplerii cu Duhul

Apocalipsa 22.16,17

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 21.09.2018, Actualizat: 21.09.2018

soundwords.de/ro/a11234.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 22.16,17

> **Apocalipsa 22.16,17:** Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt rădăcina şi vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineaţă. Şi Duhul şi Mireasa spun: „Vino!” Şi cine aude să spună: „Vino!” Şi cine însetează să vină; şi cine vrea, să ia apa vieţii fără plată.

Introducere

Aici avem ultima menţionare a Duhului Sfânt în Biblie, şi este o revelare pentru noi despre activitatea Lui neobosită. Ea ne arată de asemenea ce este „unitatea Duhului” în sens practic, exprimată în strigătul întreit din gura şi inima acelora în care El locuieşte şi pe care El îi aduce în armonie cu Sine Însuşi.

Strigătul Duhului este adresat lui Isus, Domnul nostru. El luminează în cer ca Luceafărul strălucitor de dimineaţă. „Duhul şi Mireasa [Îi] spun: Vino!”, atunci când gloria Lui răsare în suflet. Al doilea strigăt este îndreptat spre aceia care Îl iubesc pe Isus şi a căror dragoste El o doreşte foarte mult, dar ale căror inimi au devenit somnoroase; lor le strigă: „Cine aude să

spună: Vino!” Al treilea strigăt se îndreaptă spre cercul mare din afară al unei lumi nevoiaşe. Inima lui Dumnezeu este plină de compasiune faţă de ea, şi aceasta este exprimat în ultimul strigăt al Evangheliei din Biblie: „Cine însetează să vină; şi cine vrea, să ia apa vieţii fără plată.”

Strigătul adresat Domnului

Duhul adevărului, Mângâietorul, a venit ca să ne arate lucrurile referitoare la Isus Hristos şi să-L onoreze. El are succes în lucrarea Sa, şi Hristos este glorificat, dacă inimile poporului Său răscumpărat sunt captivate de El aşa de mult, că celelalte lucruri pierd tot mai mult puterea lor de atracţie şi ele au nevoie numai de El şi îşi unesc pe deplin glasul cu ceilalţi având marea dorinţă, ca El să vină curând. Dacă inimile sfinţilor lui Dumnezeu se unesc în strigătul „Vino!”, atunci nu este nici un dezacord şi nici o contradicţie între dorinţa Duhului şi dorinţa acelora în care El locuieşte. Aceasta este unitatea Duhului. Duhul doreşte în orice moment ca Hristos să vină, şi începând din zilele de Rusalii El a lucrat neîncetat în privinţa aceasta, însă au trecut secole şi Hristos încă nu a venit. Oamenii au batjocorit mereu această speranţă măreaţă, însă Duhul nu S-a descurajat din cauză că a trecut aşa mult timp, ci El Îşi continuă

lucrarea şi o va face până în momentul când ea va fi încununată definitiv şi veşnic cu succes, şi această ultimă menţionare în Cuvântul lui Dumnezeu a eforturilor Sale pune clar înaintea noastră această zi a gloriei.

Motivul principal, pentru care Hristos încă nu a venit, este, pentru că în primul rând El Îşi revendică dreptul asupra miresei Sale. La timpul potrivit El va primi Împărăţia, gloria şi omagierea generală, dar mai înainte El trebuie să aibă mireasa Sa, o Biserică desăvârşită şi corespunzătoare Lui. Până acum aceasta nu a fost posibil, căci Biserica nu este încă completă; însă Duhul nu va înceta lucrul Lui, până se va realiza aceasta şi ea va fi gata pentru a fi prezentată lui Hristos „fără pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta”. Atunci nu va mai fi nici o amânare. Domnul va răspunde strigătului Duhului şi miresei cu o izbucnire de bucurie şi triumf, care va trezi pe sfinţii adormiţi şi va transforma pe cei în viaţă şi îi va strânge pe amândoi într-un întreg, Biserica nedivizibilă, pentru ca ea să-L întâmpine în văzduh. Este evident că această zi s-a apropiat. Noi credem că realitatea vorbeşte pentru aceasta, că dorinţa după venirea Domnului a crescut foarte mult şi astăzi mai mult decât oricând mai multe inimi spun: „Vino, Doamne Isus”! Duhul uneşte sentimentele Bisericii şi face ca ele să se contopească

împreună în această unitate, al cărei urzitor şi susţinător este El. Şi El va continua această lucrare, până când El va fi străpuns nenumăratele oştiri care vor înconjura pe Miel, încununat cu bucurie şi lumină nepieritoare, ca să-L salute, pe El, marele „Eu sunt”.

Strigătul îndreptat spre cei care Îl iubesc

Este imposibil ca Duhul să Se fi putut odihni de lucrarea Sa, în timp ce aşa de mulţi, pentru care Hristos au murit şi pe care El îi iubeşte cu o dragoste care niciodată nu poate înceta, să fie indiferenţi faţă de El şi de venirea Lui. El trebuie să lucreze, ca să zguduie inimile din această stare de indiferenţă, pentru ca ei să se unească în strigătul Duhului. Şi aceia, care sunt în concordanţă cu Duhul lui Dumnezeu, vor spune: Duhul lucrează până acum, şi de asemenea şi noi trebuie să lucrăm; noi nu ne putem deda la odihnă până când toţi cei care au urechi de auzit vor fi aduşi în aceeaşi unitate a inimii şi cu acelaşi glas spun: Vino, Doamne Isus!

Cât de străin ne pare acea stare a inimii, pe care o găsim uneori, care este aşa de indiferentă cu privire la sentimentul credincioşilor noştri faţă de Hristos. Cât de total în afara unităţii

practice a Duhului este aceasta, şi cât de mult trebuie aceasta să descurajeze pe slujitorii Domnului, care merg la nord şi la sud, la răsărit şi la apus cu strigătul: „Iată, Mirele. Ieşiţi în întâmpinarea Lui!” O astfel de indiferenţă faţă de o chestiune de cea mai mare importanţă arată că inima nu este în concordanţă cu Duhul Sfânt şi are puţină înţelegere pentru dorinţa Domnului pentru sfinţi. Fie ca scriitorul şi cititorul să fie păziţi prin marea îndurare a lui Dumnezeu de o astfel de stare. Să auzim adevărul şi să ne bucurăm de el: „Este *un singur* trup şi *un singur* Duh, după cum aţi şi fost chemaţi la *o singură* speranţă a chemării voastre.” Biserica lui Dumnezeu este o singură Biserică, un singur Duh locuieşte în ea, şi Mielul, care a murit ca s-o răscumpere, este singura ei speranţă măreaţă. Fie ca această realitate mare să cuprindă inimile noastre şi să-i acorde locul ei adevărat în viaţa noastră; atunci vom fi activi pentru înviorarea strigătului Duhului în inimile tuturor sfinţilor.

Strigătul adresat lumii

Inima care este în unison cu Duhul va fi nu numai fidelă faţă de Hristos şi va aştepta venirea Lui, şi totodată va purta grijă de cei care cred împreună cu ea, ca ei să nu adoarmă, aşa cum adorm unii, ci ea se va osteni pentru salvarea sufletelor, va da

lumii lipsită de mângâiere şi de speranţă o invitaţie solemnă. S-a spus că un bărbat al bisericii fidel va fi şi un evanghelist fidel, şi aceasta este adevărat. Nimeni nu a intrat mai mult în unitatea Duhului decât apostolul Pavel; nimeni nu a lucrat şi a slujit cu râvnă mai mare, pentru ca sfinţii să fie aduşi într-o stare potrivită pentru venirea Domnului. Căci din ce inimă caldă, plină şi totuşi îngrijorată trebuie să fi venit strigătul: „Sunt gelos faţă de voi cu o gelozie a lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfăţişez ca pe o fecioară curată lui Hristos. Dar mă tem ca nu cumva, după cum şarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, aşa şi gândurile voastre să fie stricate, îndepărtându-se de la simplitatea faţă de Hristos.”! Şi totuşi el era bărbatul care din cetate în cetate, dintr-o ţară în alta a îndurat necazuri nespus de mari, ca să predice vestea bună fiecărei făpturi de sub cer. Mântuitorul şi Domnul lui dorea să salveze suflete, atunci când El era aici pe pământ, şi la Pavel a fost la fel, căci viaţa Domnului Isus a devenit vizibilă în trupul lui muritor, şi compasiunea lui Dumnezeu a umplut sufletul său. El era un vas predat pe deplin Domnului său, prin care Duhul putea vorbi şi lucra; el era un om umplut cu Duhul Sfânt.

Au trecut aproape două mii de ani de când Duhul a încredinţat prin acel vas mesajul harului urechilor unei lumi lipsită de

speranţă, şi El caută încă oameni care în concordanţă cu El lasă să răsune strigarea: „Cine însetează să vină; şi cine vrea, să ia apa vieţii fără plată.” Inima lui Dumnezeu nu este încă satisfăcută, izvorul apei vieţii ţâşneşte încă proaspăt ca întotdeauna. Până când Domnul va răspunde strigătului Duhului şi miresei, această sferă de influenţă stă deschisă pentru toţi cei care caută să păstreze unitatea Duhului. Sunt realmente aceste două sfere: Biserica şi lumea, şi binecuvântat va fi slujitorul pe care Domnul la venirea Lui îl va găsi preocupat cu interesele Sale în aceste două sfere de acţiune.

Tradus de la: Auswirkung einer Erfüllung mit dem Geist

Titlul original: „Der dreifache Ruf des Geistes“
din *Der Dienst des Wortes*, ediţia 8, 1930, pag. 175–179

Traducere: Ion Simionescu